

Eiropas Savienības
Padome

Briselē, 2019. gada 4. novembrī
(OR. en)

13700/19

POLGEN 175
INST 332
CODEC 1567
PE 247

PAVADVĒSTULE

Sūtītājs:	Direktors <i>Jordi AYET PUIGARNAU</i> kungs, Eiropas Komisijas ģenerālsekretāra vārdā
Saņemšanas datums:	2019. gada 31. oktobris
Saņēmējs:	Eiropas Savienības Padomes ģenerālsekretārs <i>Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN</i> kungs
K-jas dok. Nr.:	COM(2019) 553 final
Temats:	KOMISIJAS ATZINUMS par projektu Eiropas Parlamenta regulai, ar kuru nosaka noteikumus un vispārējos nosacījumus, kas reglamentē ombuda pienākumu izpildi (Eiropas Ombuda statūti), un atceļ Lēmumu 94/262/EOTK, EK, Euratom

Pielikumā ir pievienots dokuments COM(2019) 553 *final*.

Pielikumā: COM(2019) 553 *final*

Briselē, 19.11.2019.
COM(2019) 553 final

NOTE

This language version reflects the corrections done to the original EN version retransmitted under COM(2019) 553 final/3 of 18.11.2019

KOMISIJAS ATZINUMS

par projektu Eiropas Parlamenta regulai, ar kuru nosaka noteikumus un vispārējos nosacījumus, kas reglamentē ombuda pienākumu izpildi (Eiropas Ombuda statūti), un atceļ Lēmumu 94/262/EOTK, EK, Euratom

KOMISIJAS ATZINUMS

par projektu Eiropas Parlamenta regulai, ar kuru nosaka noteikumus un vispārējos nosacījumus, kas reglamentē ombuda pienākumu izpildi (Eiropas Ombuda statūti), un atceļ Lēmumu 94/262/EOTK, EK, Euratom

Eiropas Parlaments 2019. gada 25. martā saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 228. panta 4. punktu nosūtīja vēstuli Eiropas Komisijai, lai saņemtu tās atzinumu par Parlamenta 2019. gada 12. februāra plenārsēdē pieņemto projektu Eiropas Parlamenta regulai, ar kuru nosaka noteikumus un vispārējos nosacījumus, kas reglamentē ombuda pienākumu izpildi (Eiropas Ombuda statūti), un atceļ Lēmumu 94/262/EOTK, EK, Euratom.

Komisija atzinīgi vērtē regulas projektu, kura ietvaros pirmo reizi kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā tiek pārskatīti Ombuda statūti. Ar daudziem no ierosinātajiem grozījumiem tiek konsolidēta pašreizējā prakse vai tiek ieviesti uzlabojumi. Tomēr Komisija nepiekrīt dažiem grozījumiem un/vai vēlas iesniegt piezīmes pa konkrētiem aspektiem (sk. tālāk).

5. APSVĒRUMS. IETEIKUMI PAR TIESAS NOLĒMUMU PIEMĒROŠANU

Regulas projekta 5. apsvērumā ir noteikts, ka “[o]mbudam ir tiesības sniegt ieteikumus, ja ombuds uzskata, ka Savienības iestāde, struktūra, birojs vai aģentūra nepienācīgi piemēro tiesas nolēmumu”.

Komisija šim priekšlikumam nepiekrīt tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

- (1) ES Līgumos nav juridiska pamata tam, lai ombuds varētu novērtēt tiesas nolēmuma piemērošanu. Līgumos ir ietverta vispusīga tiesiskās aizsardzības līdzekļu sistēma ar mērķi panākt, ka iestādes pienācīgi piemēro tiesu nolēmumus. Konkrētāk, LESD 266. pantā ir noteikts, ka “[i]estādei vai struktūrai, kuras pieņemtie akti ir pasludināti par spēkā neesošiem vai kuras bezdarbība ir atzīta par tādu, kas ir pretrunā Līgumiem, ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai pildītu Eiropas Savienības Tiesas spriedumu”. Iestādes dara visu iespējamo, lai ievērotu šo pienākumu, kas ir Savienības tiesu sistēmas pamatā. Komisija atgādina, ka tad, ja attiecīgā persona nav apmierināta ar īstenotajiem pasākumiem, tā var celt prasību saskaņā ar LESD 263. pantu, un ka tad, ja iestāde nerīkojas, attiecīgā persona var saskaņā ar konkrētiem nosacījumiem rīkoties atbilstīgi LESD 265. pantam. Turklāt šī persona var iesniegt prasību, lai pieprasītu atlīdzību par zaudējumiem saskaņā ar LESD 340. pantu. Tāpēc, lai gan ombuds, vērtējot izmeklēšanas gaitā iestādes darbības, var ņemt vērā Tiesas spriedumu, tiesu nolēmumu piemērošanas novērtēšana kā tāda neietilpst ombuda pilnvarās.
- (2) Apsvērums neatbilst LESD 228. panta 1. punkta otrajai daļai, kur noteikts, ka ombuds izskata sūdzības, “izņemot gadījumus, kad pārbaudāmos faktus izskata tiesa, vai tiesvedība lietā ir pabeigta”. Kā Tiesa ir norādījusi, izveidojot Eiropas Ombudu, Līgums pilsoņiem nodrošina tiesiskās aizsardzības līdzekli kā alternatīvu prasības celšanai Savienības tiesā, lai aizsargātu viņu intereses, un ir skaidrs, ka abus šos tiesiskās aizsardzības līdzekļus nevar izmantot vienlaikus¹. Šī situācija ir atspoguļota pašreizējo statūtu 1. panta 3. punktā, kur ir skaidri noteikts, ka “[o]mbuds nevar

¹ Pirmās instances tiesas spriedums *Lamberts* / Eiropas Ombuds, T-209/00, EU:T:2002:94, 65. un 66. punkts, kā Tiesa ir apstiprinājusi apelācijā par lietu C-234/02 P, EU:C:2004:174.

iejaukties tiesām nodotās lietās vai apšaubīt tiesas nolēmumu pamatotību”, un ir saglabāta, formulējot precīzāk, ierosinātajos statūtos ar papildinājumu, ka ombuds nedrīkst apšaubīt tiesas kompetenci pieņemt nolēmumu. Lai sniegtu ieteikumus iestādēm par turpmākiem pasākumiem saistībā ar konkrētu nolēmumu, ombudam būtu jāinterpretē šis nolēmums. Taču tas ir Tiesas kompetencē. Ja sprieduma saturs vai piemērojuma apjoms ir neskaidrs, Tiesa to interpretē pēc tās puses vai Savienības iestādes lūguma, kura dara zināmu savu ieinteresētību šādā interpretēšanā (3. protokols par Eiropas Savienības Tiesas statūtiem, 43. pants).

- (3) Saskaņā ar LESD 228. panta 1. punktu ombuds nav pilnvarots veikt izmeklēšanas par administratīvām kļūmēm, “ko, pildot tiesu iestādes pienākumus”, pieļāvusi Tiesa. Ierosinātais apsvērums zināmā mērā *ex post* apietu šo aizliegumu, ļaujot ombudam interpretēt nolēmumus un sniegt piezīmes par to īstenošanu, taču tas ir tiesu ekskluzīvā kompetencē.

2. PANTA 2. PUNKTS. ATBILSTĪBA DATU AIZSARDZĪBAS NOTEIKUMIEM

Saskaņā ar 2. panta 2. punktu ombudam ir jāinformē Savienības iestādes, struktūras, biroji vai aģentūras par sūdzībām, vienlaikus ievērojot ES personas datu aizsardzības noteikumus.

Komisija šim priekšlikumam piekrīt, jo tajā ir pareizi uzsvērts, ka uz ombudu arī attiecas ES datu aizsardzības noteikumi.

2. PANTA 4. PUNKTS. SŪDZĪBAS IESNIEGŠANAS TERMIŅA PAGARINĀŠANA

Regulas projekta 2. panta 4. punktā ir noteikts, ka “[s]ūdzību iesniedz trīs gadu laikā no dienas, kad sūdzības iesniedzējs ir ievērojis faktus, kas ir sūdzības pamatā, un pirms sūdzības iesniegšanas atbilstīgā veidā administratīvi vērsās attiecīgajās iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās”.

Komisija šim priekšlikumam nepiekrīt tālāk izklāstītā iemesla dēļ.

Pašreizējā divu gadu laikposma dēļ, šķiet, nav radušās nekādas problēmas, un nav konkrēta pamatojuma šo laikposmu pagarināt vēl par vienu gadu. Turklāt, jo vairāk laika ir pagājis, jo pārvaldes iestādei ir grūtāk risināt ierosināto jautājumu. Tādēļ šis priekšlikums nav ne pārvaldes iestāžu, ne pilsoņu interesēs.

3. PANTA 8. PUNKTS. KOMISIJAS ATZINUMA TERMIŅA PAGARINĀŠANA

Regulas projekta 3. panta 8. punktā ir noteikts: “Ja pēc izmeklēšanas ir konstatētas administratīvas kļūmes, ombuds informē attiecīgo iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru, attiecīgā gadījumā sniedzot ieteikumus. Šādi informētā iestāde, struktūra, birojs vai aģentūra trīs mēnešu laikā nosūta ombudam detalizētu atzinumu. Ombuds pēc attiecīgās iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras pamatota pieprasījuma var piešķirt minētā termiņa pagarinājumu, kas nepārsniedz divus mēnešus. Ja attiecīgā iestāde, struktūra, birojs vai aģentūra nesniedz atzinumu trīs mēnešu termiņā vai pagarinātajā termiņā, ombuds var izmeklēšanu pabeigt bez šāda atzinuma.”

Komisija piekrīt šim priekšlikumam, jo tas atspoguļo pašreizējo praksi.

- Pašreizējos noteikumos ir paredzēts, ka tad, ja ombuds izdod ieteikumus saistībā ar lēmumu par administratīvu kļūmi (sliktu vadību), Komisijai ir jāsniedz atbilde trīs mēnešos. Teorētiski nav iespējams piešķirt pagarinājumu, taču praksē pēc

Komisijas pieprasījuma parasti var saņemt divus viena mēneša pagarinājumus. Ierosinātais teksts atspoguļo šo praksi.

- Arī noteikums, ka termiņa pagarinājumam ir jābalstās uz pamatotu pieprasījumu un ka tad, ja atzinums netiek sniegts, ombuds var izmeklēšanu pabeigt bez šāda atzinuma, atspoguļo pašreizējo praksi.

JAUNI NOTEIKUMI PAR (PSIHOLOĢISKI UN SEKSUĀLI) AIZSKAROŠAS IZTURĒŠANĀS GADĪJUMIEM

- Regulas projekta 14. panta pirmajā daļā ir noteikts: “Ombuds novērtē spēkā esošās procedūras, lai novērstu jebkāda veida aizskarošu izturēšanos Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās, kā arī mehānismus, kas paredzēti, lai sodītu atbildīgos par šādu izturēšanos. Ombuds sagatavo attiecīgus secinājumus par to, vai šādās procedūrās ir ievēroti proporcionālītes, atbilstības un enerģiskas rīcības principi un vai tās nodrošina efektīvu aizsardzību un atbalstu cietušajām personām.”
- Regulas projekta 14. panta otrajā daļā ir noteikts: “Ombuds savlaicīgi pārbauda, vai Savienības iestādes, struktūras, biroji un aģentūras ir adekvāti izskatījušas jebkura veida aizskarošas izturēšanās gadījumus, pareizi piemērojot procedūras, kas ir paredzētas saistībā ar sūdzībām šajā jomā. Ombuds sagatavo attiecīgus secinājumus par šo jautājumu.”
- Regulas projekta 14. panta trešajā daļā ir noteikts: “Ombuds sekretariātā ieceļ amatā personu vai izveido struktūru, kam ir īpašas zināšanas jautājumos par aizskarošu izturēšanos un kas spēj savlaicīgi novērtēt, vai visu veidu aizskarošas izturēšanās gadījumā, tostarp seksuālas uzmāšanās gadījumā, Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās tiek izskatīti pienācīgi, un vajadzības gadījumā var sniegt konsultācijas to ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem.”

Komisija šiem priekšlikumiem nepiekrīt tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

(1) Ombudam jau ir dažas no šīm paredzētajām pilnvarām.

- Ombuds jau var veikt izmeklēšanas uz sūdzību pamata vai pēc savas iniciatīvas. Ar to pietiek, lai risinātu gadījumus saistībā ar administratīvām kļūmēm jebkurā jomā, arī attiecībā uz aizskarošu izturēšanos. Tādēļ Ombuda statūtos nav vajadzības ieviest tiešus noteikumus par aizskarošu izturēšanos. Turklāt nav juridiska pamata Ombuda statūtos ieviest īpašus noteikumus par aizskarošu izturēšanos, jo ne LESD 228. pantā, ne Eiropas Savienības Civildienesta noteikumos (12.a pantā) šajā saistībā ombudam nav paredzētas nekādas īpašas pilnvaras. Ja likumdevējs būtu gribējis ombudam piešķirt šādas pilnvaras, tas būtu tās iekļāvis Civildienesta noteikumos.

(2) Civildienesta noteikumos jau ir iekļauti noteikumi par aizskarošu izturēšanos un tās sekām, un ir jāņem vērā gan Civildienesta noteikumi, gan attiecīgā judikatūra, kurā ir definēts šis jēdziens.

- Tekstā ir paredzēts novērtēt “mehānismus, kas paredzēti, lai sodītu atbildīgos par šādu izturēšanos”. Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 86. pantu šos jautājumus risina, ierosinot disciplinārlietu, ko izskata saskaņā ar Civildienesta noteikumu IX pielikumu. Tā kā iestādēm ir pienākums ievērot Civildienesta noteikumos paredzētās procedūras, nav skaidrs, uz ko tiktu vērsts ombuda novērtējums. Pat ja ombuds secinātu, ka

mehānismi ir nepietiekami, tā nebūtu administratīva kļūme, jo iestādes vienkārši ievērotu tiesību aktu.

- Priekšlikumā nav ņemti vērā juridiskie jautājumi, kas saistīti ar Civildienesta noteikumu 12. pantu, jo īpaši plašā judikatūra par aizskarošas izturēšanās definīciju. Konstatējumi par aizskarošu izturēšanos ir saistīti ar nopietnām sekām sūdzības iesniedzējam un personai, kas, iespējams, ir īstenojusi šādu aizskarošu izturēšanos. Šādi konstatējumi ir jāietver lēmumā, kas jāizskata tiesā; ieteikumu nevar izskatīt tiesā, un tas nav juridiski piemērojams.

(3) Ņemot vērā esošos noteikumus, pastāv dublēšanās un blakusietekmes risks.

- Ja ir *prima facie* pierādījumi (“pirmšķietami pierādījumi”), Komisijas Izmeklēšanas un disciplinārlietu birojs (*IDOC*) var Komisijā uzsākt administratīvu izmeklēšanu par iespējamu aizskarošu izturēšanos. Pārējās iestādēs ir izstrādātas līdzīgas procedūras. Pašlaik šis noteikums neizslēdz darba dublēšanos, jo īpaši tādēļ, ka ierosinātajā 2. panta 8. punktā nav paredzēts, ka pieprasījums vai sūdzība ir jāiesniedz saskaņā ar Civildienesta noteikumiem. Tādējādi priekšlikums novestu pie iestāžu esošo struktūru dublēšanas (sk. jo īpaši Komisijas procedūru rokasgrāmatu un “*konfidenciālo konsultantu*” uzdevumu). Arī izpildaģentūras jebkādas lietas par aizskarošu izturēšanos nodod *IDOC*, piemērojot savstarpēji noslēgto pakalpojumu līmeņa vienošanos, kā arī ar Cilvēkresursu un drošības ģenerāldirektorāta starpniecību.
- Turklāt ierosinātajam grozījumam varētu būt negatīva blakusietekme, ierobežojot darbinieku piekļuvi tiesiskās aizsardzības līdzekļiem saskaņā ar Civildienesta noteikumiem. Ja viņi izvēlētos iesniegt sūdzību ombudam, viņi nevarētu vērsties tiesā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 91. panta 2. punktu. LESD 270. pantā patiešām ir noteikts, ka “[i]evērojot ierobežojumus un nosacījumus, ko paredz Civildienesta noteikumi un Savienības pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība, Eiropas Savienības Tiesas jurisdikcijā ir visas domstarpības starp Savienību un tās darbiniekiem”.

(4) Daži no šiem noteikumiem nav ombuda kompetencē.

- LESD 228. panta 1. punktā ir noteikts, ka ombuda pilnvaras ietver izmeklēšanas veikšanu par iespējamām “Savienības iestāžu vai struktūru pieļautām administratīvām kļūmēm”. Ja iestāde ir rīkojusies (vai nav rīkojusies), pārkāpjot piemērojamās administratīvos noteikumus, tā var būt administratīva kļūme un tādējādi uz to var attiekties ombuda pilnvaras. Tomēr tā tas ir tikai tad, ja iespējamie fakti ir attiecināmi uz kādu iestādi vai nu tādēļ, ka tā ir rīkojusies, radot šos apstākļus, vai nav rīkojusies šajā sakarā. Tas atbilst Ombuda statūtu pašreizējam 2. panta 4. punktam, kura teksts priekšlikumā saistībā ar šo aspektu netiek mainīts un kurā ir noteikts, ka pirms vēršanās pie ombuda pilsoņiem ir šajā jautājumā jāvērsas iestādēs un tā rezultātā ir jābūt izpildītam nosacījumam, ka viņi vai nu ir saņēmuši atbildi, kurai viņi nepiekrīt, vai arī nav saņēmuši nekādu atbildi saprātīgā laikposmā.

- Ombuda pilnvaras neietver pastāvīga novērtējuma veikšanu par politikas virzieniem un procedūrām kopumā. Ombuds nav struktūra, kam ir pastāvīgi rūpīgi jāpārbauda vai jāuzrauga konkrēta iestāžu darbība. Ombudam ir horizontāla kompetence visās jomās, kurās tiek identificētas administratīvas kļūmes.
 - Ombuda pilnvaras un uzdevums ir noteikti LESD 228. panta 1. punktā, un tās ir vispārīgas pilnvaras, nevis pilnvaras, kas attiecas uz konkrētām tiesību aktu jomām, piemēram, aizskarošu izturēšanos; un tajās ir paredzēts izmeklēt administratīvu kļūmju gadījumus un tādējādi arī izskatīt sūdzības un veikt izmeklēšanas, nevis konsultēt citu iestāžu darbiniekus. Konsultāciju sniegšana konkrētā lietā iedragātu ombuda objektivitāti un spēju saglabāt objektīvu viedokli par konkrēto situāciju, proti, ja ombuds būtu konsultējis darbinieku lietā, kuru pēc tam nodod ombudam sūdzības veidā, ombuds varētu saskarties ar interešu konfliktu.
 - Priekšlikums novestu pie situācijas, ka no ombuda tiktu sagaidīta rīcība, kādu tas nespēj īstenot, jo efektīvu rīcību spēj īstenot tikai iestāde tādu procedūru ietvaros, kas noteiktas Civildienesta noteikumos, definējot darbinieku tiesības un pienākumus.
- (5) Pastāv vispārīga problēma saistībā ar metodi un procesu.
- Ir grūti saprast, kā ombuds varētu būt informēts par visiem gadījumiem saistībā ar aizskarošu izturēšanos, ja ombudam par tiem netiek ziņots, iesniedzot sūdzību. Pašreizējā redakcijā noteikumā, šķiet, netieši ir paredzēts, ka ombudam būtu “*laikus*” jāpārbauda (iespējams, pēc savas iniciatīvas) visi aizskarošas izturēšanās gadījumi (t. i., ne tikai seksuālas uzmākšanās gadījumi), ko izskata kāda ES iestāde.
 - Ombudam būtu vienmēr jāsniedz ieteikumi, balstoties uz izmeklēšanu — pēc tam, kad iestādei ir bijusi iespēja iesniegt piezīmes. Ieteikumi vai secinājumi ārpus šīm procedūrām liegtu iestādei tās tiesības darīt zināmu savu viedokli un balstītos uz nepilnīgu informāciju.
- (6) Daži citi noteikumi ir neskaidri.
- Vai 14. panta otrā daļa attiecas uz visiem gadījumiem vai tikai uz tiem, kurus izskata iestādes?
 - Kas ir domāts ar “*secinājumiem*” (14. panta pirmā daļa)?
 - Kas ir domāts ar “*atbilstības*” un jo īpaši ar “*enerģiskas rīcības*” principiem (14. panta pirmā daļa)?

JAUNI NOTEIKUMI PAR SEKSUĀLAS UZMĀKŠANĀS GADĪJUMIEM

- Regulas projekta 2. panta 8. punktā ir noteikts: “Ombudam var iesniegt sūdzības, kas attiecas uz darba attiecībām starp Savienības iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām un to ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem, tikai tad, ja attiecīgā persona ir izsmēlusi visas iespējas iesniegt iekšējus administratīvus pieprasījumus un sūdzības, jo īpaši Padomes Regulā (EEK, *Euratom*, EOTK) Nr. 259/68² (“Civildienesta noteikumi”) izklāstīto Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (un Savienības

² OV L 56, 4.3.1968., 1. lpp.

pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības) 90. pantā minētās procedūras, un ja ir beigušies termiņi, kad attiecīgajai iestādei, struktūrai, birojam vai aģentūrai bija jāsniedz atbilde; šis nosacījums neattiecas uz sūdzībām, kas saistītas ar seksuālas uzmākšanās gadījumiem.”

- Kā norādīts iepriekš, 14. panta trešajā daļā ir noteikts: “Ombuds sekretariātā ieceļ amatā personu vai izveido struktūru, kam ir īpašas zināšanas jautājumos par aizskarošu izturēšanos un kas spēj savlaicīgi novērtēt, vai visu veidu aizskarošas izturēšanās gadījumi, tostarp seksuālas uzmākšanās gadījumi, Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās tiek izskatīti pienācīgi, un vajadzības gadījumā var sniegt konsultācijas to ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem.”

Tālāk izklāstīto iemeslu dēļ Komisija nepiekrīt šiem priekšlikumiem un iesaka no 2. panta 8. punkta svītrot tekstu “šis nosacījums neattiecas uz sūdzībām, kas saistītas ar seksuālas uzmākšanās gadījumiem”.

Lai gan iepriekš izklāstītās piezīmes, kas saistītas ar aizskarošas izturēšanās gadījumiem, attiecas arī uz seksuālu uzmākšanos, Komisijai ir īpašas bažas par šā aizskarošas izturēšanās veida izdalīšanu, kā ierosināts regulas projektā.

- (1) Ierosinātās regulas (jo īpaši 2. panta 8. punkta) mērķis ir paplašināt ombuda pilnvaras, pārsniedzot Līgumos noteikto kompetenci. Ja šie jaunie noteikumi tiktu pieņemti, seksuālas uzmākšanās gadījumos darbiniekiem vairs nevajadzētu iesniegt pieprasījumu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24. pantu vai 90. panta 1. punktu vai iesniegt sūdzību saskaņā ar 90. panta 2. punktu, pirms vērsties pie ombuda, kā paredzēts pašreizējā procedūrā. Tomēr ir acīmredzams, ka tad, ja sūdzības iesniedzējam nebūtu vispirms jāizmanto iekšējās procedūras, attiecīgo iestādi nevarētu saukt pie atbildības par to, ka netika pieņemti atbilstīgi pasākumi, jo tai nebūtu bijusi iespēja risināt konkrēto situāciju. Kamēr iestāde nav informēta par situāciju un kamēr nevar atzīt, ka tā nav rīkojusies, lai risinātu šo situāciju, seksuālo uzmākšanos var attiecināt tikai uz konkrēto darbinieku. Iestāde nevar būt atbildīga par nerīkošanos, ja vien tā nav tikusi informēta par situāciju un tai nav bijusi iespēja to risināt.
- (2) Sūdzības par seksuālu uzmākšanos kontekstā, tāpat kā visos pārējos 2. panta 8. punktā minētajos gadījumos, iestādei vajadzētu būt iespējai novērtēt lietu pirms tam, kad sūdzība, iespējams, tiek iesniegta ombudam. Kā atspoguļots priekšlikuma 2. apsvērumā un 2. panta 1. punktā, ombuda uzdevums ir palīdzēt atklāt administratīvas kļūmes Savienības iestāžu, struktūru, biroju un aģentūru darbībās. Tādējādi iestādēm vajadzētu būt iespējai novērtēt un risināt konkrēto lietu, tostarp seksuālas uzmākšanās gadījumā, pirms ombuds izskata to, vai iestāde ir šo lietu pienācīgi risinājusi un vai nav pieļauta administratīva kļūme.
- (3) Priekšlikumā nav ņemts vērā Civildienesta noteikumos paredzēto instrumentu plašais klāsts un citi pasākumi, ko šajā saistībā ir pieņēmušas iestādes, piemēram, Komisijas Cilvēkresursu un drošības ģenerāldirektorāta darbības seksuālas uzmākšanās apkarošanai (piem., Komisijas 2006. gada 26. aprīļa Lēmums C(2006)1624/3).
- (4) Lai gan atšķirības starp psiholoģiski aizskarošu izturēšanos un seksuālu uzmākšanos ir acīmredzamas, šajā kontekstā nav atbilstīgi tās nodalīt. Civildienesta noteikumu 12. pantā saistībā ar darbinieku tiesībām un pienākumiem šāda nodalīšana nav paredzēta, jo abi šie aizskarošas izturēšanās veidi var būt ārkārtīgi kaitējoši.

- (5) Punkti par aizskarošas izturēšanās gadījumiem (iepriekšējā iedaļā) attiecas arī uz seksuālas uzmākšanās gadījumiem, jo īpaši saistībā ar:
- (1) nepieciešamību atspoguļot plašu judikatūru par aizskarošas izturēšanās definīciju (2. punkts);
 - (2) esošo struktūru dublēšanos (3. punkts);
 - (3) konsultācijām darbiniekiem (4. punkta otrais ievilkums);
 - (4) situāciju, ka tiek radītas cerības (4. panta trešais ievilkums).
- Regulas projekta 17. pantā ir noteikts: “Ombuds pieņem šīs regulas īstenošanas noteikumus. Tie atbilst šai regulai un ietver noteikumus vismaz par šādiem aspektiem: a) sūdzības iesniedzēja un attiecīgās iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras procesuālās tiesības; b) aizsardzības nodrošināšana ierēdņiem vai pārējiem darbiniekiem, kas ziņo par seksuālas uzmākšanās gadījumiem un Savienības tiesību aktu pārkāpumiem Savienības iestādēs, struktūrās, birojos vai aģentūrās saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu (“trauksmes celšana”); (..).”

Komisija šim priekšlikumam nepiekrīt tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

- (1) Šā panta b) apakšpunkts būtu jāsvītro, jo seksuāla uzmākšanās nav ombuda īpašā kompetencē un vispirms būtu jāizmanto administratīvās procedūras.
- (2) Attiecībā uz papildu drošības procedūrām saistībā ar sūdzībām par seksuālu uzmākšanos — Civildienesta noteikumos nav nodalīti dažādi aizskarošas izturēšanās veidi. Tādēļ tie paši drošības pasākumi būtu jāparedz attiecībā uz darbiniekiem, kuri izsaka apgalvojumus par jebkāda veida aizskarošu izturēšanos, ne tikai par seksuālu uzmākšanos.

JAUNI NOTEIKUMI PAR TRAUKSMEI CELŠANU

- Regulas projekta 5. panta pirmās daļas pirmajā teikumā ir noteikts: “Ombuds regulāri novērtē attiecīgajās Savienības iestādēs, struktūrās un aģentūrās spēkā esošās politikas un procedūras saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu (“trauksmes celšana”) un vajadzības gadījumā formulē konkrētus ieteikumus uzlabojumiem, lai nodrošinātu tādu ierēdņu vai pārējo darbinieku pilnīgu aizsardzību, kuri sniedz ziņas par faktiem saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu.”

Komisija šim priekšlikumam nepiekrīt tālāk izklāstīto iemesla dēļ.

Ombuds nav struktūra, kam ir pastāvīgi un regulāri rūpīgi jāpārbauda vai jāuzrauga konkrētas citu iestāžu darbības. Ombuds var šos jautājumus risināt, balstoties uz sūdzībām vai pilnvarām uzsākt izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas, bet tikai tādu gadījumu kontekstā, kad ir iespējama administratīva kļūme. Ombuda pilnvaras neietver novērtējuma veikšanu par politikas virzieniem un procedūrām kopumā.

- Regulas projekta 5. panta pirmās daļas otrajā teikumā ir noteikts: “Ombuds var pēc pieprasījuma konfidenciāli sniegt informāciju, objektīvus padomus un ekspertu norādījumus ierēdņiem vai pārējiem darbiniekiem par atbilstošu rīcību, ja pastāv Civildienesta noteikumu 22.a pantā minētie fakti, tostarp par Savienības tiesību aktu attiecīgo noteikumu darbības jomu.”

Un 5. panta otrajā ievilkumā ir noteikts: “Ombuds var arī uzsākt **izmeklēšanas**, pamatojoties uz informāciju, ko snieguši ierēdņi vai pārējie darbinieki, kuri ziņo par

faktiem saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu un kuri var sniegt šādu informāciju konfidenciali un anonīmi, ja aprakstītā prakse varētu liecināt par administratīvu kļūmi Savienības iestādē, struktūrā, birojā vai aģentūrā. Lai tas būtu iespējams, var atteikties no piemērojamajiem Civildienesta noteikumiem attiecībā uz slepenību.”

Komisija šiem priekšlikumiem nepiekrīt tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

- (1) Ombuda pilnvarās ir paredzēts izmeklēt administratīvu kļūmju gadījumus, nevis konsultēt iestāžu darbiniekus, nemaz nerunājot par konfidencialām konsultācijām. Konsultāciju sniegšana konkrētā lietā iedragās ombuda objektivitāti un spēju saglabāt objektīvu viedokli par konkrēto situāciju, proti, ja ombuds ir konsultējis darbinieku jautājumā, kuru pēc tam nodod ombudam izmeklēšanai, ombuds varētu saskarties ar interešu konfliktu.
- (2) Atsauce uz Civildienesta noteikumu 22.a pantu ir pretrunā Līgumiem. Civildienesta noteikumos ir paredzēta vispusīga trauksmes celšanas sistēma un ierēdņu pienākums informēt savu iestādi vai *OLAF*. Ombuda statūti balstās uz LESD 228. pantu, un ar tiem nedrīkst izmainīt darbinieku tiesības un pienākumus, kas noteikti ar citu likumdošanas procedūru, balstoties uz LESD 336. pantu. Civildienesta noteikumu 22.b pantā ir noteikts, ka darbinieks var informēt ombudu tikai pēc tam, kad ir informējis vienu no personām vai struktūrām, kas uzskaitītas 22.a pantā. Tādējādi, lai saglabātu konsekveni un juridisko noteiktību, būtu jāatsaucas tikai uz 22.b pantu, lai darbiniekiem nebūtu šaubu par to, kāda procedūra ir jāievēro.
- (3) Būtu jāsvīturo atsauce uz dienesta noslēpuma neievērošanu. Ja darbinieks vēršas pie ombuda saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.b pantu, nav nekādas vajadzības prasīt šim darbiniekam neievērot dienesta noslēpumu. Attiecībā uz pārējiem darbiniekiem — izmeklēšanā, kas uzsākta, balstoties uz kāda darbinieka sūdzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.b pantu, būtu jāievēro tie paši noteikumi un procedūras, kādi ir jāievēro jebkurā citā ombuda izmeklēšanā. Nav nepieciešams īpašs noteikums.

Kā minēts iepriekš, Komisija nepiekrīt regulas projekta 17. panta a) un b) apakšpunktā izklāstītajam, ciktāl tas ietver arī trauksmes celšanu (sk. iemeslus iepriekš).

TIEŠA ATSAUCE UZ STRATĒGISKĀM IZMEKLĒŠANĀM

Regulas projekta 3. panta 2. punktā ir noteikts, ka “[n]eskarot Ombuda primāro pienākumu, kas ir sūdzību izskatīšana, ombuds var pēc savas iniciatīvas veikt stratēģiskāka rakstura izmeklēšanu, lai konstatētu atkārtotus vai īpaši nopietnus administratīvas kļūmes pieļaušanas gadījumus, veicinātu labāko administratīvo praksi Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās un proaktīvi risinātu strukturālus jautājumus, kas saistīti ar sabiedrības interesēm un ir ombuda kompetencē” (sk. arī 7. apsvērumu).

Komisija piekrīt šiem priekšlikumiem, ciktāl ombuds rīkojas savu pilnvaru robežās, t. i., saistībā ar administratīvām kļūmēm.

STRUKTURĒTS DIALOGS UN SABIEDRISKĀS APSPIEŠANAS

Regulas projekta 3. panta 3. punktā ir noteikts: “Ombuds var iesaistīties strukturētā un regulārā dialogā ar Savienības iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām un organizēt sabiedriskās

apspriešanas pirms ieteikumu sniegšanas vai jebkurā posmā pēc tam. Ombuds var arī sistemātiski analizēt un novērtēt attiecīgās iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras progresu un sniegt turpmākus ieteikumus.”

Komisija daļēji piekrīt šim priekšlikumam.

- (1) Komisija principā piekrīt tam, ka ir jāiesaistās “strukturētā un regulārā dialogā”, paturot prātā, ka tāds pašlaik jau norisinās. Ombuds savā 2018. gada ziņojumā norādīja, ka ir “pateicīga ES iestādēm, aģentūrām un struktūrām par to sadarbību šajā darbā”³, un regulāri atzinīgi novērtēja Komisijas atbildes. Komisija 2017. gadā izpildīja 76 % no ombuda risinājumu priekšlikumiem, ieteikumiem un ierosinājumiem. Neraugoties uz minēto, dialogam būtu jānotiek kopīgi noteiktā un praktiski piemērojamā satvarā.
- (2) Komisija var daļēji piekrist tam, ka ombuds organizē sabiedriskās apspriešanas “pirms ieteikumu sniegšanas vai jebkurā posmā pēc tam”. Principā Komisijai nav iebildumu. Ombuds varētu organizēt sabiedriskās apspriešanas, un ombudam ir iespēja to darīt, kad tas ir nepieciešams, kā tas ir jau pašlaik. Neraugoties uz minēto, ombuds nav lēmumu pieņēmējs, tādēļ nav skaidrs šādu apspriešanu mērķis “pirms ieteikumu sniegšanas” un pat “jebkurā posmā pēc tam”; tas varētu radīt situāciju, kurā sabiedrība sagaida, ka ombuds spēj ierosināt jaunus politikas virzienus vai grozīt esošos. Gatavojot savus ieteikumus, ombuds var pilnībā autonomi novērtēt, vai ES iestādes un struktūras rīkojas saskaņā ar labas pārvaldības principiem. Varētu būt lietderīgi izstrādāt īpašus kritērijus attiecībā uz gadījumiem, kuros tiek sagaidītas sabiedriskās apspriešanas, un attiecībā uz šo apspriešanu mērķi. Turklāt ir skaidri jānorāda, ka sabiedriskās apspriešanas būtu stingri jāizslēdz atsevišķu gadījumu kontekstā, jo īpaši datu aizsardzības apsvērumu dēļ.
- (3) Komisija ierosina svītrot vārdu “sistemātiski”. Vārds “var” jau nodrošina ombudam vajadzīgo elastību, lai tas varētu novērtēt progresu, kad vēlas.

JAUNI NOTEIKUMI PAR PIEKĻUVI DOKUMENTIEM

- Regulas projekta 3. panta 4. punktā ir noteikts: “Savienības iestādes, struktūras, biroji un aģentūras sniedz ombudam visu informāciju, ko ombuds tām pieprasa, kā arī ļauj viņam piekļūt attiecīgajām lietām. Piekļuve klasificētai informācijai vai dokumentiem notiek saskaņā ar noteikumiem, kas reglamentē konfidencialas informācijas apstrādi attiecīgajā Savienības iestādē, struktūrā, birojā vai aģentūrā.

Iestādes, struktūras, biroji vai aģentūras, kas sniedz piekļuvi klasificētai informācijai vai dokumentiem, kā noteikts pirmajā daļā, pirms tam informē ombudu par to, ka šī informācija vai dokumenti ir klasificēti.

Lai īstenotu pirmajā daļā paredzētos noteikumus, ombuds iepriekš vienojas ar attiecīgo iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru par nosacījumiem, kas attiecas uz darbu ar klasificētu informāciju vai dokumentiem.

Attiecīgās iestādes, struktūras, biroji vai aģentūras sniedz piekļuvi dalībvalstu izcelsmes dokumentiem, kuri ar likumu ir klasificēti kā slepeni, tikai pēc tam, kad ombuda dienesti ir ieviesuši atbilstīgus pasākumus un drošības pasākumus šādu dokumentu apstrādei, ar kuriem nodrošina līdzvērtīgu konfidencialitātes līmeni Regulas (EK) Nr. 1049/2001 9. pantā paredzētajam un saskaņā ar attiecīgās

³ <https://www.ombudsman.europa.eu/en/annual/en/113728>.

Savienības iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras drošības noteikumiem.” (Sk. arī 9. apsvērumu.)

Komisija šim priekšlikumam nepiekrīt tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

Pirmkārt, šā noteikuma (jaunā) pēdējā daļa ir neskaidra un tajā ir dota atsauce tikai uz dažām Regulas (EK) Nr. 1049/2001 9. panta daļām. Lai gan šajā jaunajā daļā ir dota atsauce uz “piekļuvi dalībvalstu izcelsmes dokumentiem, kuri ar likumu ir klasificēti kā slepeni”, patiešām šķiet, ka ir izlaistas dažas 9. panta daļas, kurās paredzēts, ka: “Slepeni dokumenti ir dokumenti, kas izdoti iestādēs vai to dibinātās aģentūrās dalībvalstīs, trešās valstīs vai starptautiskās organizācijās, un kam piešķirts grifs “SEVIŠĶI SLEPENS”, “SLEPENS” vai “KONFIDENCIĀLS” saskaņā ar attiecīgās iestādes noteikumiem ar mērķi aizsargāt Eiropas Savienības vai dalībvalstu būtiskas intereses jomās, kuras norādītas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, proti, valsts drošību, aizsardzību un militārajiem jautājumiem.”

Otrkārt, šādi pasākumi būtu jāpiemēro attiecībā uz visu klasificēto dokumentu apstrādi. Tādējādi nav skaidrs, kādēļ šis noteikums attiecas uz pasākumiem, kurus piemēros tikai slepeniem dokumentiem. Regulas (EK) Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktā ir noteikts, ka “[s]lepenus dokumentus iekļauj reģistrā vai izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu”. Nav skaidrs, kāpēc ir minētas tikai dalībvalstis un ir izslēgti citi autori, piemēram, trešās valstis un starptautiskas organizācijas.

Visbeidzot, nav skaidrs, vai noteikums attiecas uz publisku piekļuvi šādiem dokumentiem, vai uz to nosūtīšanu ombudam.

Komisija kā alternatīvu ierosina 3. panta 4. punkta pirmo daļu formulēt šādi:

“Attiecīgās iestādes, struktūras, biroji vai aģentūras nosūta ombudam klasificētus dokumentus, kurus sagatavojušas šīs iestādes, struktūras, biroji, aģentūras vai dalībvalstis, trešās valstis vai starptautiskas organizācijas, tikai pēc tam, kad ombuda dienesti ir ieviesuši atbilstīgus pasākumus un drošības pasākumus attiecībā uz klasificētu dokumentu apstrādi saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1049/2001 9. pantu un atbilstīgi attiecīgās Savienības iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras drošības noteikumiem.”

- Turklāt Komisija ierosina Ombuda īstenošanas noteikumu pašreizējo 4. panta 8. punktu integrēt tieši statūtu tekstā 3. panta 4. punkta otrās daļas beigās, lai nodrošinātu konfidencialas informācijas pienācīgu identificēšanu un apstrādi.

Komisija ierosina šādu formulējumu:

“Kad iestāde vai dalībvalsts ombudam sniedz informāciju vai nosūta dokumentus, tās skaidri norāda, kuru informāciju tās uzskata par konfidencialu. Ombuds bez attiecīgās iestādes vai dalībvalsts iepriekšējas piekrišanas šādu konfidencialu informāciju neizpauž ne sūdzības iesniedzējam, ne sabiedrībai.”

- Regulas projekta 4. pantā ir noteikts: “Ombuds un viņa darbinieki pieprasījumus publiskai piekļuvei dokumentiem, kas nav 6. panta 1. punktā minētie dokumenti, izskata saskaņā ar Regulā (EK) Nr. 1049/2001 paredzētajiem noteikumiem un ierobežojumiem.

Saistībā ar sūdzībām par publiskas piekļuves tiesībām dokumentiem, kurus izstrādājusi vai saņēmusi Savienības iestāde, struktūra, birojs vai aģentūra, ombuds pēc pienācīgas analīzes veikšanas un visu nepieciešamo apsvērumu izskatīšanas

sagatavo ieteikumu attiecībā uz piekļuvi minētajiem dokumentiem. Attiecīgā iestāde, struktūra, birojs vai aģentūra atbild Regulā (EK) Nr. 1049/2001 paredzētajos termiņos. Ja attiecīgā iestāde, struktūra, birojs vai aģentūra neievēro ombuda ieteikumu sniegt piekļuvi dokumentiem, tā pienācīgi pamato savu atteikumu. Šādā gadījumā ombuds informē sūdzības iesniedzēju par pieejamajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, tostarp procedūrām, kas pieejamas, lai lietu nodotu Eiropas Savienības Tiesai.”

Komisija šim priekšlikumam nepiekrīt tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

(1) Attiecībā uz procedūru:

- attiecīgajai iestādei būtu jāreaģē uz ombuda ieteikumu; tomēr ombuda ieteikums nav un nevar būt jauns pieprasījums un to nevar par tādu uzskatīt,
- turklāt šķiet, ka tad, ja iestāde atsakās ievērot ieteikumu, tai būtu pienākums pieņemt lēmumu, kas pieteikuma iesniedzējam sniegtu jaunu iespēju lietu ierosināt ES tiesās; tas ir pretrunā LESD 228. panta 1. punkta otrajai daļai (“Ja ombuds konstatē administratīvu kļūmi, viņš par šo jautājumu ziņo attiecīgajai iestādei vai struktūrai, kurai ir trīs mēneši laika, lai savu viedokli darītu zināmu ombudam. Tad ombuds nodod ziņojumu Eiropas Parlamentam un attiecīgajai iestādei vai struktūrai. Personai, kas iesniegusi sūdzību, dara zināmu šādas izmeklēšanas iznākumu.”); tas arī neatbilst Ombuda statūtu 2. panta 6. punktam, saskaņā ar kuru ombudam iesniegta sūdzība neskar pārsūdzības termiņus tiesvedībā.

(2) Attiecībā uz būtību:

- priekšlikumā paredzēts, ka “[s]aistībā ar sūdzībām par publiskas piekļuves tiesībām dokumentiem, kurus izstrādājusi vai saņēmusi Savienības iestāde (..), ombuds pēc pienācīgas analīzes veikšanas un visu nepieciešamo apsvērumu izskatīšanas sagatavo ieteikumu attiecībā uz piekļuvi minētajiem dokumentiem”; nav skaidrs, vai tas nozīmē to, ka:
 - tad, ja Komisija nevar pieprasījumu apstrādāt tiesiski noteiktajos termiņos, ombudam ir jāizdod ieteikums tikai par šo procedūras pārkāpumu, vai
 - ombudam būs atļauts veikt pašam savu novērtējumu par piekļuves pieprasījuma pamatotību, kamēr Komisija joprojām novērtē atkārtoto pieteikumu.
- Iepriekš minētā otrā interpretācija nebūtu pieņemama, proti, kamēr nav pieņemts apstiprinājuma lēmums, šajā jautājumā nevar būt administratīvas kļūmes,
- priekšlikumā ir paredzēts, ka ombudam ir jāinformē sūdzības iesniedzējs par “tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, tostarp” lietas nodošanu tiesai, ja iestāde “neievēro ombuda ieteikumu”. Tas nozīmētu, ka ieteikums ir obligāts, un noteiktu jaunus termiņus tiesvedības ierosināšanai, taču tas nav iespējams, ņemot vērā iepriekš norādīto, ka ombuds pilsoņiem sniedz Savienības tiesai alternatīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli un abus šīs tiesiskās aizsardzības līdzekļus nevar īstenot vienlaikus.

Komisija kā alternatīvu ierosina 4. pantu formulēt šādi:

“Ombuds un viņa darbinieki pieprasījumus publiskai piekļuvei dokumentiem, kas nav 6. panta 1. punktā minētie dokumenti, izskata saskaņā ar noteikumiem un ierobežojumiem, kas paredzēti Regulā (EK) Nr. 1049/2001 un — attiecībā uz piekļuvi vides informācijai — Regulā (EK) Nr. 1367/2006⁴.”

Saistībā ar sūdzībām par publiskas piekļuves tiesībām dokumentiem, kurus izstrādājusi vai saņēmusi Savienības iestāde, struktūra, birojs vai aģentūra, ombuds pēc pienācīgas analīzes veikšanas un visu nepieciešamo apsvērumu izskatīšanas secina, vai ir pamats pieņemt, ka ir pieļauta administratīva kļūme. Ja šāda pamata nav, ombuds slēdz lietu un attiecīgi informē iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru. Ja ir pamats pieņemt, ka ir pieļauta administratīva kļūme, ombuds informē attiecīgo iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru par konstatējumiem, pamatojoties uz kuriem tiek izteiktas aizdomas par administratīvu kļūmi, dodot iespēju minētajai iestādei iesniegt piezīmes par šiem konstatējumiem. Ja pēc tam, kad ir ņemtas vērā visas attiecīgās iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras iesniegtās piezīmes, ombuds konstatē, ka ir pieļauta administratīva kļūme, tas informē attiecīgo iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru un attiecīgā gadījumā izdod ieteikumu. Šādi informētā iestāde, struktūra, birojs vai aģentūra trijos mēnešos nosūta ombudam detalizētu atzinumu.”

Šā alternatīvā priekšlikuma pamatā ir apsvērums, ka ombudam nevajadzētu secināt, ka ir pieļauta administratīva kļūme, nedodot iestādei iespēju sniegt piezīmes par ombuda konstatējumiem.

Būtu jāsvīturo šis teikums: “Attiecīgā iestāde, struktūra, birojs vai aģentūra atbild Regulā (EK) Nr. 1049/2001 paredzētajos termiņos.” Šie termiņi ir piemērojami tikai attiecībā uz atbildēm pieteikuma iesniedzējam. Nav juridiska pamata to piemērošanu paplašināt attiecībā uz iestādes atbildēm ombudam. Turklāt šķiet, ka minētie termiņi ir nesamērīgi un nelīdzsvaroti. Pirms atbildes sniegšanas ombudam pēc tā ieteikuma saņemšanas iestādei ir jāizanalizē šis ieteikums. Savukārt uz ombudu neattiektos nekāds termiņš un ombuds izdotu ieteikumu tikai “pēc pienācīgas analīzes veikšanas un visu nepieciešamo apsvērumu izskatīšanas”.

Ir būtiski pievienot pieprasījumus par piekļuvi vides informācijai, kā paredzēts Orhūsas Konvencijas pirmajā pamatprincipā un ietverts ES tiesiskajā kārtībā, pieņemot Regulu (EK) Nr. 1367/2006. Vides informācijas jēdziens ir noteikts minētās regulas 2. panta 1. punkta d) apakšpunktā. Pat ja Regulas (EK) Nr. 1367/2006 3. pantā ir noteikts, ka Regula (EK) Nr. 1049/2001 attiecas uz jebkuru vides informācijas pieprasījumu, noteikumi nav pilnībā identiski, ņemot vērā cita starpā arī 6. pantu. Tādēļ ir nepieciešams to pievienot atsaucei uz Regulu (EK) Nr. 1049/2001.

- Visbeidzot, Komisija ierosina Ombuda īstenošanas noteikumu pašreizējo 9. panta 4. punktu integrēt tieši statūtu tekstā — 3. panta 4. punkta ceturtās daļas beigās —, lai precizētu procesu saistībā ar to, kā ombuds patur informāciju.

Komisija ierosina šādu formulējumu:

“Ombuds patur no iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras, vai dalībvalsts izmeklēšanas gaitā saņemtos dokumentus, kurus šī iestāde vai dalībvalsts ir atzinusi par konfidencialiem, tikai tik ilgi, kamēr norisinās izmeklēšana. Ombuds var pieprasīt iestādei, struktūrai, birojam vai aģentūrai, vai dalībvalstij paturēt šādus dokumentus uz

⁴ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1367/2006 (2006. gada 6. septembris) par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV L 264, 25.9.2006., 13. lpp.).

vismaz piecu gadu laikposmu, nosūtot tām paziņojumu, ka šo dokumentu vairs nav ombuda turēšanā.”

ES IERĒDŅU UN PĀRĒJO DARBINIEKU LIECĪBU TVĒRUMA PAPLAŠINĀŠANA

Regulas projekta 3. panta 4. punkta pēdējā daļā ir noteikts: “Savienības iestāžu, struktūru, biroju un aģentūru ierēdņi un pārējie darbinieki pēc ombuda pieprasījuma apliecina faktus, kas attiecas uz notiekošu izmeklēšanu, ko veic ombuds. Viņi liecina savas iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras vārdā. Tos turpina saistīt pienākumi, kas izriet no noteikumiem, kuri attiecas uz tiem. Ja viņu pienākums ir glabāt dienesta noslēpumu, to neattiecina uz informāciju, kas saistīta ar sūdzībām vai izmeklēšanām par personas aizskaršanas vai administratīvas kļūmes gadījumiem.”

Komisija šim priekšlikumam nepiekrīt tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

- (1) Ir jāprecizē tiesiskais regulējums attiecībā uz to, kā darbinieki ombudam atklāj informāciju.

Ierosinātajā noteikumā ir teikts, ka Savienības iestāžu, struktūru, biroju un aģentūru darbiniekiem ir ombudam jāsniedz “liecība”. Šajā saistībā ir būtiski atgādināt, ka Civildienesta noteikumu 19. pants, kurā noteikts, ka darbinieki drīkst sniegt pierādījumus, saņemot savas iecelēj institūcijas iepriekšēju oficiālu atļauju, attiecas tikai uz informācijas izpaušanu tiesvedībā. Tā kā ombuda izmeklēšana nav tiesvedība, 19. pants nevar attiekties uz ombudam sniegtu liecību.

Tādējādi “liecība”, kas ir minēta ierosinātajā priekšlikumā, būtu jāpārsauc par “informācijas izpaušanu”, uz kuru attiecas Civildienesta noteikumu 17. panta 1. punkta darbības joma. Saskaņā ar minēto punktu “ierēdnis nekādā veidā nevienai nepilnvarotai personai neizpauž nevienu dokumentu vai informāciju, kas vēl nav publicēta”. Tādēļ pirms informācijas izpaušanas, tostarp pirms liecības sniegšanas ombudam, darbiniekiem ir jāsaņem viņu hierarhijā augstāk stāvošu personu piekrišana.

- (2) Ir jāprecizē tas, ka darbiniekus nedrīkst izsaukt liecināt savā vārdā.

Atsaucoties uz darbinieku pienākumu apliecināt “faktus, kas attiecas uz notiekošu izmeklēšanu”, ierosinātā noteikuma pašreizējais formulējums rada iespaidu, ka darbiniekiem var likt sniegt ombudam liecību savā vārdā, apliecinot ombudam savu skatījumu par notikumiem. Tomēr ombuda pilnvaras neļauj pieprasīt individuālas liecības. Faktiski ombuds risina iestāžu pieļautu administratīvu kļūmju gadījumus un nav pilnvarots veikt individuālu faktu vākšanu, jo īpaši aizskarošas izturēšanās gadījumos. Tikai atbildīgajai iestādei un vajadzības gadījumā Tiesai ir uzdevums uzklaut lieciniekus un konstatēt faktus.

Ierosinātā noteikuma otrajā teikumā jau ir noteikts, ka darbinieki “liecina savas iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras vārdā”. Skaidrības labad būtu jāsvīturo visas atsauc uz to, ka darbinieki “apliecina faktus”.

- (3) Vienmēr būtu jāpiemēro pienākums glabāt dienesta noslēpumu.

Ierosinātā noteikuma pēdējais teikums liek domāt, ka Civildienesta noteikumu 17. panta 1. punktā noteiktais pienākums glabāt dienesta noslēpumu nav piemērojams gadījumos, kad darbiniekus uzklauts ombuds izmeklēšanas ietvaros. Šis teikums būtu jāsvīturo, jo Civildienesta noteikumu 17. panta 1. punkts ir piemērojams visos

gadījumos, arī tad, kad darbinieki izpauž informāciju ombuda izmeklēšanas gaitā. Faktiski vienīgie Civildienesta noteikumos paredzētie izņēmumi attiecas uz gadījumiem, kad darbinieki izpauž informāciju tiesvedības gaitā (19. pants) vai kā trauksmes cēlēji (22.a un 22.b pants).

JAUNS NOTEIKUMS PAR INTEREŠU KONFLIKTIEM

Regulas projekta 3. panta 5. punktā ir noteikts: “Ombuds periodiski pārskata procedūras, kas saistītas ar Savienības iestāžu, struktūru, biroju un aģentūru administratīvo darbību, un pārbauda, vai tās spēj efektīvi novērst interešu konfliktus, garantēt objektivitāti un nodrošināt pilnīgu tiesību uz labu pārvaldību ievērošanu. Ombuds var visos līmeņos identificēt un izvērtēt iespējamus interešu konfliktu gadījumus, kas varētu būt administratīvas kļūmes, un šādā gadījumā ombuds sagatavo konkrētus secinājumus un informē Parlamentu par konstatējumiem attiecībā uz šo jautājumu.”

Komisija šim priekšlikumam nepiekrīt tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

- (1) Ombuds nav struktūra, kam ir pastāvīgi rūpīgi jāpārbauda vai jāuzrauga citu iestāžu konkrētas darbības vai darbību jomas. Ombuds var šos jautājumus risināt, balstoties uz savām pilnvarām izmeklēt sūdzības vai uzsākt izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas, bet tikai tādu gadījumu kontekstā, kad ir iespējama administratīva kļūme. Ombuda pilnvaras neietver politikas virzienu un procedūru vispārēju novērtēšanu.
- (2) Komisija uzskata, ka vārds “*secinājumi*” ir neskaidrs. Šķiet, ka tas pilnvaro ombudu sagatavot secinājumus papildus secinājumu izdarīšanai izmeklēšanas ietvaros, un tas nozīmē, piemēram, ka iestāde nevarētu darīt zināmu savu viedokli. Tas ir pretrunā LESD 228. panta 1. punkta otrajam ievilkumam.

ĪPAŠI ZIŅOJUMI EIROPAS PARLAMENTAM

Regulas projekta 3. panta 9. punktā ir noteikts: “Ombuds nosūta ziņojumu attiecīgajai iestādei, struktūrai, birojam vai aģentūrai un, ja atklātās administratīvās kļūmes veids vai mērogs to prasa, arī Eiropas Parlamentam. Ziņojumā ombuds var sniegt ieteikumus. Ombuds informē sūdzības iesniedzēju par izmeklēšanas rezultātu, par attiecīgās iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras atzinumu un par ombuda ziņojumā sniegtajiem ieteikumiem.”

Komisija šim priekšlikumam piekrīt tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

Ombudam vienmēr ir tiesības Eiropas Parlamentam iesniegt “īpašus ziņojumus” papildus gada ziņojumiem par tā darbībām. Ombuds izdod īpašus ziņojumus tikai ārkārtējos un sensitīvos gadījumos, kad uzskata, ka pieļautās administratīvās kļūmes mērogs liecina par īpaši nopietnu pārkāpumu. Vidēji ombuds ir iesniedzis vienu īpašo ziņojumu gadā. Pēdējais īpašais ziņojums, kas attiecās uz Komisiju, bija 2012. gadā par Vīnes lidostas paplašināšanu. Ierosinātais formulējums ir labāks par pašreizējo tekstu, jo īpaši tādēļ, ka ietver tādu gadījumu piemērus, kad ir jāiesniedz īpaši ziņojumi, un tādējādi palielina iespējamību, ka šis noteikums tiks izpildīts.

IESPĒJU IERASTIES EIROPAS PARLAMENTĀ PAPLAŠINĀŠANA

Regulas projekta 3. panta 10. punktā ir noteikts, ka “[v]ajadzības gadījumā saistībā ar izmeklēšanu par Savienības iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras darbību ombuds pēc paša iniciatīvas vai pēc Eiropas Parlamenta uzaicinājuma var ierasties Eiropas Parlamentā uz sanāksmi visatbilstošākajā līmenī”.

Komisijai nav iebildumu pret šo priekšlikumu, un Komisija vēlas norādīt, ka tieši Eiropas Parlamentam ir jānosaka, kā un kad ombuds tajā var ierasties.

JAUNA PROCEDŪRA ATTIECĪBĀ UZ RISINĀJUMA IEROSINĀŠANU

Regulas projekta 3. panta 11. punktā ir noteikts: “Pēc iespējas ombuds kopā ar attiecīgo iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru meklē risinājumu, lai novērstu administratīvas kļūmes un apmierinātu sūdzību. Ombuds informē sūdzības iesniedzēju par ierosināto risinājumu un iesniedz tam arī attiecīgās iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras komentārus, ja tādi ir saņemti. Ja sūdzības iesniedzējs to vēlas, viņš ir tiesīgs jebkurā posmā iesniegt ombudam savus komentārus vai papildu informāciju, kas nebija zināma sūdzības iesniegšanas laikā.”

Komisija šim priekšlikumam piekrīt tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

Jau tagad ir iespējams ierosināt risinājumus administratīvu kļūmju gadījumu atrisināšanai tā vietā, lai pieņemtu oficiālus lēmumus, jo īpaši pēc Ombuda statūtu jauno īstenošanas noteikumu stāšanās spēkā 2016. gadā. Tas ir visu ieinteresēto personu interesēs.

OMBUDA GADA ZIŅOJUMA SATURS

Regulas projekta 3. panta 12. punktā ir noteikts: “Katra gadskārtējās sesijas beigās ombuds iesniedz Eiropas Parlamentam ziņojumu par ombuda veikto izmeklēšanu rezultātiem. Ziņojumā ietver novērtējumu par ombuda ieteikumu ievērošanas līmeni un novērtējumu par ombuda pienākumu izpildei pieejamo resursu pietiekamību. Šiem novērtējumiem var veltīt arī atsevišķus ziņojumus.” (Sk. arī 6. apsvērumu.)

Komisijai nav iebildumu pret šo priekšlikumu, un Komisija vēlas norādīt, ka šis jautājums attiecas uz Eiropas Parlamentu.

Ombuda gada ziņojums Eiropas Parlamentam jau tagad aptver atbilstības rādītājus un pieejamos resursus. Ombuds katru gadu publicē otru ziņojumu ar atjauninātiem datiem (“Izlabošana”).

EIROPAS BIROJA KRĀPŠANAS APKAROŠANAI UN EIROPAS PROKURATŪRAS INFORMĒŠANA

Regulas projekta 6. panta 2. punktā ir noteikts: “Ja ombuds uzskata, ka izmeklēšanas gaitā atklātie fakti varētu attiekties uz krimināltiesībām, ombuds informē kompetentās valsts kompetentās iestādes, kā arī Eiropas Biroju krāpšanas apkarošanai un Eiropas Prokuratūru, ciktāl attiecīgā lieta ir to kompetencē. Vajadzības gadījumā ombuds informē arī Savienības iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru, kurai ir pakļauts attiecīgais ierēdnis vai cits darbinieks un kura var piemērot 7. protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 17. panta otro daļu.” (Sk. arī 10. un 11. apsvērumu.)

Komisija daļēji piekrīt šim priekšlikumam, jo uzskata, ka varētu būt lietderīgi, ja ombuds informētu valsts kompetentās iestādes, Eiropas Biroju krāpšanas apkarošanai un Eiropas Prokuratūru gadījumos, kad izmeklēšanas gaitā atklātie fakti varētu attiekties uz krimināltiesībām.

Tomēr Komisija arī uzskata, ka minētais teksts būtu jāgroza, lai aptvertu plašāku darbību klāstu (sk. tālāk).

- (1) Ierosinātais formulējums ir nepareizs, jo iestādes atsakās no imunitātes pēc tiesībsardzības iestāžu pieprasījuma vai sadarbībā ar tām, nevis pēc savas iniciatīvas.
- (2) Pirmā teikuma pirmās daļas pašreizējais formulējums (*“Ja ombuds uzskata, ka izmeklēšanas gaitā atklātie fakti varētu attiekties uz krimināltiesībām (..)”*) sniedz ombudam konkrētu rīcības brīvību novērtēt, vai paziņot (vai nepaziņot) šādus faktus un kad to darīt. Ne Regulas (ES, Euratom) Nr. 883/2013 8. panta 1. punktā, ne Regulas (ES) 2017/1939 24. panta 1. punktā nav paredzēta šāda rīcības brīvība novērtēšanai iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām, bet ir paredzēts pienākums *“nekavēties”* ziņot vai nu OLAF, vai Eiropas Prokuratūrai, nepiemērojot nekādus nosacījumus.
- (3) Pēdējā teikuma pašreizējais formulējums ļautu ombudam pēc to fakti paziņošanas OLAF vai Eiropas Prokuratūrai, kas ir šo iestāžu kompetencē, informēt iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru, kuras pārvaldībā ir attiecīgais ierēdnis vai darbinieks, lai gan OLAF vai Eiropas Prokuratūra, iespējams, gluži pretēji vēlas šādas informācijas sniegšanu atlikt.

Regulas Nr. 883/2013 4. panta 8. punktā OLAF ir paredzēta neliela rīcības brīvība, jo ir noteikts, ka tad, *“[j]a, pirms tiek pieņemts lēmums par ārējās izmeklēšanas uzsākšanu vai neuzsākšanu, Biroja rīcībā ir informācija, kas vedina domāt, ka ir notikusi krāpšana, korupcija vai jebkāda cita nelikumīga darbība, kas ietekmē Savienības finanšu intereses, tas var informēt attiecīgo iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru”*. (Izcēlums pievienots.)

Turklāt, ja no ombuda saņemtās informācijas rezultātā OLAF uzsāk iekšēju izmeklēšanu par ierēdni, citu darbinieku, iestādes vai struktūras locekli, biroja vai aģentūras vadītāju vai personāla locekli, OLAF ir pienākums informēt to iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru, kurai minētā persona ir piederīga (Regulas Nr. 883/2013 4. panta 6. punkta pirmā daļa). Tomēr OLAF var arī izvēlēties atlikt šādas informācijas nodošanu (Regulas Nr. 883/2013 4. panta 6. punkta pēdējā daļa). Tāpēc, ja ombuds informē iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru, kuras pārvaldībā ir attiecīgais ierēdnis vai darbinieks, pirms tam neapspriežoties ar OLAF, varētu tikt radīta blakusietekme, proti, varētu tikt apdraudēti OLAF lēmumi par turpmākajiem pasākumiem saistībā ar saņemto informāciju (piem., ja OLAF lemj par to, vai sākt vai nesākt izmeklēšanu, un kad informēt attiecīgo iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru par iekšējas izmeklēšanas sākšanu).

Tādi paši apsvērumi (nepieciešamība aizsargāt turpmāko izmeklēšanu konfidencialitāti) attiecas uz Eiropas Prokuratūru.

Komisija ierosina šādu formulējumu:

“Ja ombuda izmeklēšanas gaitā atklātie fakti varētu būt noziedzīgs nodarījums vai varētu būt saistīti ar noziedzīgu nodarījumu, ombuds ziņo kompetentajām valsts iestādēm, kā arī Eiropas Birojam krāpšanas apkarošanai un Eiropas Prokuratūrai, ciktāl attiecīgā lieta ir to kompetencē, saskaņā ar Regulas (ES) 2017/1939 24. pantu. Tas neskar visu iestāžu, struktūru, biroju un aģentūru vispārējo pienākumu ziņot Eiropas Birojam krāpšanas apkarošanai saskaņā ar Regulas (ES, Euratom) Nr. 883/2013 8. pantu. Attiecīgā gadījumā un pēc apspriešanās ar Eiropas Biroju krāpšanas apkarošanai ombuds informē arī Savienības iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru, kuras pārvaldībā ir attiecīgais ierēdnis vai darbinieks un kura var uzsākt atbilstīgas procedūras.”

OMBUDA PAZIŅOJUMS ATTIECĪGAJAI PERSONAI UN SŪDZĪBAS IESNIEDZĒJAM PAR INFORMĀCIJAS NOSŪTĪŠANU EIROPAS PROKURATŪRAI

Regulas projekta 11. apsvērumā ir noteikts: “Būtu jāņem vērā nesenās izmaiņas, kas saistītas ar Savienības finanšu interešu aizsardzību pret noziedzīgiem nodarījumiem, jo īpaši Eiropas Prokuratūras izveidi ar Padomes Regulu (ES) 2017/1939, lai ombuds varētu tai sniegt visu informāciju, kas ir tā kompetencē. Tāpat, lai pilnībā ievērotu Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 48. pantā paredzēto nevainības prezumpciju un tiesības uz aizstāvību, būtu vēlams, lai ombuds, sniedzot Eiropas Prokuratūrai informāciju, kas ir tās kompetencē, paziņotu par šādu informācijas sniegšanu arī attiecīgajai personai un sūdzības iesniedzējam.”

Komisija daļēji piekrīt šim priekšlikumam, jo pienākums ziņot Eiropas Prokuratūrai ir noteikts Regulā (ES) 2017/1939.

Tomēr Komisija uzskata, ka pēdējais teikums būtu jāsvītro. Ja ombuds paziņo Eiropas Prokuratūrai jebkādu informāciju, kas ir Prokuratūras kompetencē, informējot arī attiecīgo personu un sūdzības iesniedzēju, tas varētu traucēt jebkādai potenciālai vai turpmākai izmeklēšanas darbībai, ko varētu veikt Eiropas Prokuratūra. Turklāt posmā, kad informācija tiek nosūtīta Eiropas Prokuratūrai, vēl nenorisinās nekāda kriminālizmeklēšana un nevienai attiecīgajai personai nav izvirzītas “nekādas apsūdzības”. Tādēļ ES Pamattiesību hartas 48. panta ievērošana vēl nav “aktivizēta”. Šajā posmā ir jā saglabā jebkādas turpmākas kriminālizmeklēšanas konfidencialitāte. Eiropas Prokuratūrai ir pienākums savās izmeklēšanās ievērot ES Pamattiesību hartu un procesuālās tiesības (sk. Padomes Regulas (ES) 2017/1939 5. un 41. pantu).

SADARBĪBA AR EIROPAS SAVIENĪBAS PAMATTIESĪBU AĢENTŪRU

Regulas projekta 7. panta 2. punktā ir noteikts: “*Ombuda pienākumu ietvaros ombuds sadarbojas ar Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūru un citām iestādēm un struktūrām, vienlaikus izvairoties no to darbības dublēšanas.*” (Sk. arī 12. apsvērumu.)

Komisija piekrīt principam, ka ombudam savu pienākumu ietvaros būtu jāsadarbojas ar Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūru. Tomēr tā uzskata, ka teksts būtu jāprecizē tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

Ombudam nav vispārējas kompetences cilvēktiesību jomā kā tādā, un tas drīkst risināt vienīgi administratīvu kļūmju gadījumus un sadarboties ar Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūru šajā jomā. Plašāka sadarbība ar “*citām iestādēm un struktūrām*” nav atbilstīga, ja vien priekšlikumā netiek skaidri norādīts, kuras citas iestādes un struktūras ir domātas (kuras kompetences jomas; ES iestādes/struktūras vai dalībvalstu struktūras).

Komisija ierosina šādu formulējumu:

“Savu pienākumu ietvaros saskaņā ar LESD 228. pantu ombuds sadarbojas ar Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūru, nepieļaujot tās darbību dublēšanu, kā arī ar tām dalībvalstu iestādēm un struktūrām, kas atbild par pamattiesību veicināšanu un aizsardzību.”

IEROBEŽOJUMI ATTIECĪBĀ UZ IESPĒJAMAJIEM OMBUDA AMATA KANDIDĀTIEM

Regulas projekta 8. panta 2. punktā ir noteikts, ka “[o]mbudu izvēlas no personām, kas ir Savienības pilsoņi ar pilnām pilsoņu un politiskajām tiesībām, kam ir visas neatkarības garantijas, kas nav bijuši valsts valdības locekļi vai Savienības iestāžu locekļi iepriekšējo trīs gadu laikā, kas atbilst viņa dalībvalstī tiesu varas amatam izvirzītajiem objektivitātes nosacījumiem un kam ir atzīta kompetence un pieredze ombuda pienākumu izpildei”.

Komisija šim priekšlikumam nepiekrīt tālāk izklāstīto iemeslu dēļ.

- (1) Ombuda pienākums būt neatkarīgam un nepieņemt nevienas valdības, iestādes, struktūras, biroja vai personas norādījumu nepamato tādu personu izslēgšanu, kuras ir bijušas politiķi valsts valdībā vai ES iestādē pēdējos trīs gados. Tiesas tiesnešiem un ģenerālvokātiem nav piemērojams tāds pats aizliegums (sk. LESD 253. pantu).
- (2) Komisija apšaubā, vai ir samērīgi izslēgt visas valsts amatpersonas, tostarp bijušos Tiesas tiesnešus, Eiropas Revīzijas palātas locekļus un Eiropas Parlamenta deputātus, neatkarīgi no viņu personiskajiem nopelniem, kā arī neraugoties uz viņu līdzību citām personu kategorijām, kuras netiktu izslēgtas. Ja mērķis ir izvairīties no interešu konfliktiem, ir samērīgāki veidi, kā to panākt.
- (3) Pašreizējos statūtos ir noteikts: “(..) un atbilst savas valsts augstāko juridisko iestāžu amatiem vajadzīgajiem nosacījumiem vai kam ir atzīta kompetence un pieredze, lai uzņemtos ombuda pienākumus.” Netiek sniegts nekāds skaidrojums par šīm izmaiņām un pirmās alternatīvās prasības pārveidošanu. Ierosināto izmaiņu tiešās sekas būs tādas, ka priekšroka tiks dota kandidātiem, kuri ir bijuši ombuda amatā, salīdzinājumā ar personām, kas ir bijušas valsts juridisko iestāžu amatos.

ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Ar 17. pantu tiek ieviests īstenošanas noteikumu minimālais saturs (seši punkti) un vajadzība pieņemt tos tā, lai “[t]ie atbilst šai regulai”. Komisija ierosina, lai, pieņemot īstenošanas noteikumus, tiktu veikta apspriešanās ar attiecīgajām iestādēm, piemēram, Eiropas Parlamentu, Padomi un Komisiju, jo tāda ir ierastā prakse citām iestādēm.

DAŽĀDI GROZĪJUMI

- Regulas projekta 9. panta 3. punktā ir noteikts: “Priekšlaicīgas pienākumu izbeigšanas gadījumā jaunu ombudu uz atlikušo Eiropas Parlamenta sasaukuma laiku iecel triju mēnešu laikā pēc amata vietas atbrīvošanās. Līdz jauna ombuda ievēlēšanas brīdim steidzamus jautājumus, kas ietilpst ombuda kompetencē, risina 13. panta 2. punktā minētā galvenā atbildīgā persona.”

Komisija piekrīt šim priekšlikumam, jo tajā tiek precizēts, ka “galvenā atbildīgā persona” (ko iecēlis ombuds no ombuda sekretariāta, kā minēts 13. pantā) atbild par darbības nepārtrauktību ombuda pienākumu priekšlaicīgas izbeigšanas gadījumā.

- Regulas projekta 10. pantā ir noteikts, ka tad, “[j]a Eiropas Parlaments plāno pieprasīt ombuda atlaišanu saskaņā ar LESD 228. panta 2. punktu, pirms šāda pieprasījuma tas uzklausā ombudu”.

Komisija piekrīt šim priekšlikumam, jo ir taisnīgi, ka Eiropas Parlamentam būtu jāuzklausā ombuds, ja Parlaments plāno pieprasīt tā atlaišanu.

- Regulas projekta 13. panta 1. punktā ir noteikts, ka “[o]mbudam piešķir pienācīgu budžetu, kas ir pietiekams, lai nodrošinātu ombuda neatkarību un Līgumos un šajā regulā minēto pienākumu izpildi”.

Komisija piekrīt šim priekšlikumam, jo tajā ir aprakstīta acīmredzamā nepieciešamība piešķirt ombudam pietiekamus finanšu resursus tā pienākumu izpildei.

- Regulas projekta 13. panta 3. punktā ir noteikts, ka “[o]mbudam būtu jācenšas panākt dzimumu paritāti ombuda sekretariāta personālsastāvā”.

Komisija piekrīt šim priekšlikumam, jo tā mērķis ir nodrošināt dzimumu paritāti ombuda sekretariātā. ***Tomēr Komisija ierosina pievienot šādu papildinājumu***: “(..) saskaņā ar Civildienesta noteikumu 1.d panta 2. punktu.”